

ת"ד 6144/05/13 - מדינת ישראל נגד אהרן נגר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

29 ינואר 2015

ת"ד 6144-05-13 מדינת ישראל נ' נגר

לפני: כב' השופטת דלית ורד

בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

אהרן נגר

נאשם

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין עבירות של נהיגה בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים, בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן - פקודת התעבורה) בקשר עם סעיף 39א' לפקודה, ותקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודה, וכן נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה בקשר עם סעיף 38(2) לפקודה.

בכתב האישום נטען כי ביום 22.3.2013, שעה 16:50 לערך, נהג הנאשם רכב שברולט מספר רישום 9778156 (להלן-הרכב) בכיכר דה -שליט בהרצליה. הנאשם נהג כשהוא שיכור ונתון תחת השפעת משקאות משכרים, כשעל פי דגימת דם נמדד בגופו ריכוז של 215 מ"ג אלכוהול בכל 100 מ"ל דם.

עוד נטען כי הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב לדרך, סטה ימינה מכיוון נסיעתו, עלה על המדרכה, ופגע במעקה בטיחות. כתוצאה מהתאונה ניזוק רכבו של הנאשם.

הנאשם הודה בנהיגתו בזמן ובמקום כמפורט בכתב האישום, אך כפר בעובדות הנוספות שנטענו בכתב האישום.

פרשת התביעה (לפי סדר העדתם של העדים) :

רון לוי, שוטר שח"מ, אשר ערך ביום 2.5.13 מזכר - ת/1, בו נאמר כי השוטר התלווה לאמבולנס שהסיע את הנאשם לבית החולים, ובמהלך הנסיעה הנאשם לא אכל, שתה או עישן. בבית החולים הועבר הנאשם להשגחתו של השוטר אולג אבמטוב.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי ליווה את הנאשם מתחנת המשטרה בהרצליה (ולא מהזירה) ועד לבית החולים, וכי את המזכר ערך לפי בקשת הבוחן שהתקשר אליו מספר ימים לאחר האירוע.

אלגריסי אלדו, שוטר אשר גבה את הודעת הנאשם תחת אזהרה ביום 29.4.13 - 2/ת (להלן: "**ההודעה השנייה**"). הנאשם הוזנה כי הוא חשוד כי בעת נהיגתו סטה ימינה ופגע בעמוד תוך גרימת נזקי גוף ורכוש וכן בנהיגה בשכרות. הנאשם אישר כי הבין את החשד נגדו ואת תוכן האזהרה, וטען כי אין ברצונו להתייעץ עם עורך דין. לאחר מכן מסר הנאשם: "**אני רוצה להוסיף שלא שתיתי לפני התאונה, אני שתיתי אחרי התאונה.**" בהמשך נשאל הנאשם מדוע ביום האירוע מסר לבוחן כי שתה כשעה לפני התאונה, והשיב "**אני לא זוכר מה אמרתי לו.**" לקראת סיום החקירה שוב נשאל על כך, והשיב כי אינו זוכר שדיבר עם הבוחן. הנאשם נשאל על כיוון נסיעתו, נתיב נסיעתו, תנאי מזג האוויר ומצב רכבו, ומתשובותיו עלה כי לא היה גורם חיצוני לאירוע התאונה, כפי שעוד יובהר.

בחקירתו הנגדית טען השוטר כי שימש כחוקר תורן באותו יום, ואינו יודע אם הנאשם זומן לתחנת המשטרה או הגיע מיוזמתו, אך ייתכן שהנאשם הגיע מיוזמתו היות ובתחילת חקירתו מסר כי ברצונו להוסיף שלא שתה לפני התאונה אלא לאחריה. השוטר טען כי לפי דעתו החקירה האמיתית היא זו שנערכה לנאשם ביום האירוע, ואילו שינוי הגרסא אודות מועד צריכת האלכוהול הוא תוצאה של התייעצות. ההגנה הטיחה בעד כי הנאשם זומן לחקירה, אך השוטר טען כי לא מצא הנחייה כזו בתיק. העד נשאל מדוע לא חקר את הנאשם אודות טענתו כי אינו זוכר שדיבר עם הבוחן ביום האירוע, והשיב כי בתחילה הנאשם טען כי אינו זוכר מה מסר לבוחן, ומכאן שהנאשם זכר כי דיבר עם הבוחן. העד הוסיף כי אינו זוכר את מהלך החקירה, ואינו יכול להשיב מדוע לא סקרן אותו לברר מדוע טען הנאשם שאינו זוכר ששוחח עם הבוחן.

יואב אטל, בוחן תנועה, אשר באמצעותו הוגשו המסמכים הבאים:

דו"ח בוחן (ת/3), לוח תצלומים (ת/4), תרשים (ת/5), סקיצה (ת/6), דוח פעולה ומזכרים (ת/7 - ת/9).

הבוחן טען כי ביום האירוע טיפל במקביל בתאונה שכרות אחרת, ולכן רק למחרת היום הגיע למקום התאונה, בחן את מצב הרכב (במגרש משטרה אליו נגרר הרכב), וביצע את הצילומים.

על פי דוח הבוחן הנזקים שהתגלו ברכב הם מעיכה בחזית מפנים לאחור, משמאל לימין, כולל הטמבון ולוחית רישוי. במסקנותיו קבע הבוחן כי: "**על פי הנזק ניתן לקבוע כי הרכב נפגע בחלקו הקדמי וניתן להסיק מעמודי הבטיחות שעל שפת המדרכה שבצד ימין כי הרכב פגע במעקה הבטיחות.**"

הבוחן אישר כי אם היה מבחין בנזק שנגרם לעמודי הבטיחות היה מציין זאת בדוח הבוחן, ואף אישר כי לא ערך התאמת נזקים, ואינו יודע את מקום האימפקט. מסקנתו כפי שצוינה בדוח הבוחן מבוססת על כך שהנזק שנגרם לרכב מתאים להתנגשות עם עמודי הבטיחות. כשנשאל הבוחן אם ניתן לשלול את הטענה כי הנזק נגרם לרכב עוד לפני האירוע, השיב כי מנסיונו הנזק הוא טרי, ולא נזק ישן שיש לו סימנים, כגון אבק, וכי אם הנזק היה ישן, היה מציין זאת בדוח הבוחן.

נטען כלפי הבוחן כי לא פעל לאיתור עדים, כגון בנו ואחיו של הנאשם שהגיעו לזירה, ועל כך השיב הבוחן כי הבן והאח הגיעו רק לאחר אירוע התאונה. הבוחן נשאל מדוע לא חקר את הנאשם בשנית לאור החרים בחומר הראיות, ועל כך השיב כי אינו מבין איזו סתירה קיימת בנוגע לאירוע התאונה. הבוחן אישר כי היות ולא ערך חיפוש ברכב, אינו יכול לשלול את הטענה שברכב היו בקבוקי אלכוהול.

הבוחן נשאל מדוע לא נערכה לנאשם בדיקת מאפיינים, והשיב כי לא נהוג לבצע בדיקת מאפיינים או נשיפון, מקום בו יש פצוע המועבר לבית החולים, גם אם לא קיימים סממנים חיצוניים לפציעה, היות והשוטרים אינם יודעים היכן נפגע הפצוע.

סימון טרטקובסקי, בוחן תנועה, אשר באמצעותו הוגשו המסמכים הבאים:

הודעת נאשם- ת/10 זכרון דברים לבדיקת שכרות- ת/11, דוח פעולה- ת/12, נספח לבדיקת דם- ת/13.

הבוחן הגיע לבית החולים איכילוב ביום האירוע בשעה 18:35, ופגש בשוטר אולג אמטוב, שנמצא ליד הנאשם. הנאשם שכב על המיטה, ובמחיצתו היו בנו ואחיו, אשר מסרו לבוחן כי הנאשם נמצא מזה תקופה במצב דכאוני, והנאשם עצמו אמר כי אינו רוצה עוד לחיות. הנאשם חתם על הסכמתו למסירת דם לצורך בדיקת שכרות בשעה 18:45, דגימת הדם ניטלה בשעה 19:05, וההודעה נגבתה מהנאשם בשעה 19:15 (להלן- **ההודעה הראשונה**).

בחקירתו הנגדית מסר העד כי לא טיפל באירוע התאונה, ואת הנתונים אודות החשד שהופנה לנאשם במסגרת חקירתו תחת אזהרה, קיבל מהבוחן אטל. הבוחן לא זכר אם הנאשם היה מחובר למכשירים בעת חקירתו. הבוחן הסביר כי שאל את הנאשם אם ברצונו להיוועץ בעורך דין, ותשובתו של הנאשם הייתה **"אני אספר לך מה קרה"**. הבוחן אישר כי הנאשם מסר לו ששתה אך לגימה אחת של וודקה, וכשנשאל מדוע לא אימת את הנאשם עם ריכוז האלכוהול שנמדד בגופו, שהיה למעלה מפי ארבע מהמותר, השיב כי בעת חקירתו של הנאשם עדיין לא היה ידוע מהי התוצאה שתתקבל בבדיקת הדם. הבוחן הסביר כי לא ביצע לנאשם בדיקת מאפיינים היות ומבחינתו מי ששוכב במיטה בבית חולים הוא פצוע. הבוחן אישר כי לא אסר על הנאשם לאכול או לשתות, וכי אינו יודע אלו תרופות קיבל הנאשם על ידי מד"א או בבית החולים. כשנשאל הבוחן אם שאל את הנאשם מהיכן להיכן נסע, השיב כי הנאשם סיפר בעצמו היכן נסע בשעת התאונה.

הבוחן מסר כי נגבתה הודעה מאחיו של הנאשם, אך לא מבנו.

הוטח בבוחן כי אם היה גובה הודעה מבנו של הנאשם, היה זה מוסר כי הבחין באביו צורך אלכוהול במקום התאונה, על כך השיב הבוחן כי בענין זה קיבל תשובה ברורה מהנאשם, אשר מסר בהודעתו כי צרך אלכוהול כשעה לפני התאונה, וכשנשאל אם צרך אלכוהול אחר התאונה, השיב: "לא". הבוחן טען כי דבריו של הנאשם בהמשך השורה (שורה 40 במסמך ת/10) **"רציתי להתאבד אבל לא בתאונה"**, הם בגדר אימרה נוספת שאינה קשורה לתשובתו בנוגע לצריכת האלכוהול. הוטח בבוחן כי הנאשם טען בפני באי כוח כי כלל לא שמע את השאלה שהפנה אליו הבוחן בנוגע לצריכת אלכוהול אחרי התאונה, והבוחן השיב כי שאל את הנאשם שאלה ברורה וממוקדת, והנאשם השיב תשובה ברורה. הבוחן נשאל מדוע חקר את הנאשם בבית החולים, הגם שידע כי הנאשם רצה להתאבד והיה במצב נפשי קשה, והשיב כי היה מחויב לחקור את הנאשם תחת אזהרה, וכי שאל את הנאשם שאלות והנאשם ענה תשובות לעניין.

מירב רוזנר, אחות בחדר מיון בבית חולים איכילוב, אשר נטלה מהנאשם את דגימת הדם- ת/14. במסמך רשמה העדה כי לדברי הנאשם היה מעורב כנהג בתאונת דרכים עצמית כשפגע בעמוד, והוא אף דיווח כי שתה אלכוהול. העדה אישרה בחקירתה הנגדית כי נערכו בחדר מיון מסמכים רפואיים נוספים בקשר לטיפול בנאשם, אך היא לא ערכה מסמכים אלה.

אולג אולמטייב, שוטר, אשר ערך מזכר- ת/18, בו נאמר כי החליף את השוטר רון לוי והשגיח על הנאשם בבית חולים איכילוב עד לבוא הבוחנים, וכי הנאשם לא שתה או הכניס דבר מה לפיו בזמן שהשגיח עליו. בחקירתו הנגדית טען העד כי לא היה דבר מה חריג בהתנהגות הנאשם, אלא הוא שכב רגוע.

מיכאל היין, מתנדב ביחידת התנועה גלילות, אשר ערך את דוח הפעולה ת/19. בדוח נאמר כי בשעה 16:51 ביום האירוע, בעת סיור בכיכר דה -שליט, הבחין כי בסמוך לפינה עם רחוב גלי תכלת, רכב מסוג שברולט, חונה באופן מוזר כשחלקו הקדמי עומד על קוביית ביטון למניעת עלייה על המדרכה. במושב הנהג ישב אדם שמפיו נדף ריח אלכוהול, אשר אישר כי שתה וודקה.

הוא והמתנדב הנוסף עזבו את המקום למספר דקות, וכשחזרו הנהג כבר היה ברכב אחר, ובנו ואחיו נכחו במקום. הנהג הקיא, והוחלט להעבירו לבית חולים. הוזמן מד"א והרכב נגרר למגרש משטרת.

בחקירתו הראשית הסביר העד כי הוא ובן זוגו לצוות, שגם הוא מתנדב, לא ידעו כיצד עליהם לפעול שכן לא הבחינו בנהיגתו של הנאשם, ולכן נסעו מהמקום על מנת להיוועץ בקצין היחידה, אשר מסר להם כי יש לטפל באירוע כתאונת דרכים.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי בעת שהגיע למקום רכבו של הנאשם לא היה ממונע, ואף אישר כי אינו יודע מהו פרק הזמן שחלף ממועד בו הרכב נעצר ועד בואו שלו למקום. הוא שאל את הנאשם אם הכל בסדר, והנאשם השיב שהכל בסדר וכי משפחתו אמורה להגיע. העד אישר כי לא אסר על הנאשם לאכול, לשתות או לעשן ואף לא עיכב אותו. לדבריו, עבר קורס בנוגע לנהלים באכיפת נהיגה בשכרות, אך כאן לא היה לו מה לבדוק ואיך לבדוק. הוא עזב את המקום על מנת להתייעץ עם הקצין, ואינו יכול להעריך מהו הזמן שחלף ממועד עזיבתו ועד שובו. כששב אחיו ובנו של הנאשם כבר היו במקום, והנאשם ישב ברכב של אחיו והקיא. הוא לא ערך שרטוט אודות מקום עצירתו של הרכב ולא הבחין מה בנו של הנאשם הוציא מהרכב.

בנוסף, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: תע"צ, דוח תוצאות המעבדה וחוות דעת מטעם ד"ר אשר גופר מהמכון לטוקסיקולוגיה בתל השומר - ת/15, ד"ח מדא - ת/16, סיכום אישפוז של הנאשם מבית חולים שלוותה מיום 23.3.13 ועד 9.4.13, ת-17.

פרשת ההגנה

עדות הנאשם:

בחקירתו הראשית מסר הנאשם כי ביום האירוע היה במצב נפשי קשה לאחר שלא מצא עבודה תקופה ארוכה. בשעות הצהריים רכש בקבוק וודקה והתכוון לשבת בים ולא לשוב, אך בדרכו לים, עלה על המדרכה ונתקע עם הרכב. הוא התקשר לבנו ואחיו, ומסר להם שנתקע עם הרכב. בעודו יושב ברכב החל לשתות אלכוהול בכמות גדולה. לאחר מכן איבד את ההכרה, ואינו יודע לומר את אשר ארע עד שהתעורר בבית החולים בשעה 01:00 בלילה. כשנשאל אם הוא זוכר את האירועים עד לשעה 01:00 בלילה, השיב בשלילה, וטען "**איך שעשיתי את התאונה, 5 או 10 דקות אחר**

כך הגיעו שני שוטרים ושאלו אותי מה קרה, אני אמרתי שכנראה יש לי בעיה עם האוטו ושצריכים לבוא לחלץ אותי (פרוט' עמ' 30, שורות 1-2). כשנשאל אם צרך אלכוהול לפני נהיגתו, טען כי בדרך כלל אינו צורך אלכוהול, אלא במסיבות, ואף פעם לא נהג בשכרות.

בחקירתו הנגדית כשנשאל הנאשם אם נתקע במשהו בעת עלייתו על המדרכה, השיב כי אינו זוכר. כשנשאל אודות הנזק בחלקו הקדמי של הרכב, טען: **"היה מזמן נזק בטמבון הקדמי, זה היה מזמן, לפני התאונה"** (פרוט' עמ' 31, שורה 17). הנאשם נשאל מדוע עלה על המדרכה, והשיב כי אינו זוכר. כשנשאל על חתימתו על ההודעה שנגבתה ממנו בבית החולים, טען הנאשם **"דומה לחתימה שלי, אני לא יודע אם זוהי החתימה שלי"** (פרוט' עמ' 31 שורה 27). הנאשם טען כי אינו זוכר את חקירתו הראשונה שנערכה בבית החולים.

הנאשם נשאל אם הוא זוכר שמסר בחקירתו הראשונה כי לא שם לב ועלה על המדרכה, והשיב: **"אם היה בא מישהו ואומר לי שאני הרגתי את סבתא שלי גם אני הייתי אומר שכן"** (פרוט' עמ' 32, שורה 3). עם זאת, בהמשך חקירתו כשתיאר הנאשם את השתלשלות האירועים טען במפורש כי אכן עלה על המדרכה מתוך חוסר תשומת לב (פרוט' עמ' 32, שורה 30). הנאשם טען כי **"כשהשוטרים הגיעו, אני התחלתי לשתות, ואפילו גם לפני שהם הגיעו, איזה רבע שעה אחרי התאונה הם הגיעו"** (פרוט' עמ' 32, שורות 5-6). לדבריו, המשיך לשתות לאחר שהשוטרים עזבו את המקום (פרוט' עמ' 33, שורות 2-4). כשנשאל הנאשם באיזה שלב איבד את ההכרה, השיב **"אני לא זוכר מתי שתיתי, מתי שתיתי, יש שלב שהוא חור שחור ואני לא זוכר כלום"** (פרוט' עמ' 33, שורה 7).

באשר להודעתו השנייה שנגבתה כחמישה שבועות לאחר האירוע, טען הנאשם כי השוטר אלדו **"הקריא לי את מה שחקר אותי השוטר בבית החולים ושאל אותי אם יש לי מה להוסיף ואני אמרתי שכן, שיש לי מה להוסיף שאני לא שתיתי לפני התאונה"** (פרוט' עמ' 33, שורות 16-17).

כשנשאל הנאשם מדוע לא טען באותה הזדמנות דבר בנוגע לאופן אירוע התאונה, השיב **"זה לא שאני רציתי להוסיף, הוא שאל אותי אם יש לי מה להגיד לאחר שהוא הקריא לי את ההודעה הראשונה"** (פרוט' עמ' 33, שורות 30-31). בהמשך טען הנאשם כי לא הוסיף דבר אודות התאונה היות והשוטר **"בא ואמר לי אדוני אתה שתית לפני התאונה, מה יש לך להגיד על זה, ואני אמרתי שאני לא שתיתי לפני התאונה. הוא קודם כל התחיל לתקוף אותי"** (פרוט' עמ' 34, שורות 1-3, 8-9).

בהמשך טען הנאשם כי המתנדבים שהגיעו למקום ראו אותו יושב ברכב עם הבקבוק ביד (פרוט' עמ' 34, שורות 24, 29-30). כשעומת עם כך שהמתנדב לא ציין דבר אודות החזקת בקבוק בידיו של הנאשם, השיב הנאשם: **"לא יכול להיות. אני הייתי עם בקבוק ביד, היה בקבוק באוטו. את שואלת אותי שנתיים לאחר המקרה אם היה לי בקבוק ביד או לצידי, ואני לא זוכר אם הבקבוק היה לצידי על הכיסא או שהיה בידי"** (פרוט' עמ' 35, שורות 1-3).

הנאשם טען כי לא נהג לצרוך אלכוהול אלא רק כוסית או שתיים באירועים מיוחדים, אך באותו יום החליט לשתות עקב מצבו הנפשי הקשה. כשעומת הנאשם עם הסיכום הרפואי מבית חולים שלוותה בו נאמר כי בשבועות לפני האישפוז הייתה צריכת אלכוהול מוגברת, השיב: **"מה זה מוגבר אצלך, אצלי מוגבר זה טיפת אלכוהול כדי לנסות להירדם"**

בלילה"(פרוט' עמ' 36, שורה 5).

עד ההגנה, נגר יוסף, אחיו של הנאשם, טען בחקירתו כי בנו של הנאשם טלפן לו ומסר לו שהנאשם נתקע עם הרכב. הוא נסע מאלפי מנשה עד הרצליה, והגיע למקום כשעה עד שעה וחצי לאחר התאונה. כשהגיע מצא את הנאשם כשהוא רכון ברכב ולצידו בקבוק וודקה. הנאשם הקיא בתוך הרכב וגם מחוצה לו, היה מעולף, ואף לא זיהה אותו. הוא הוציא את הנאשם מהרכב, והזמין אמבולנס וגרר. בהמשך הגיעו שני מתנדבים למקום, וכשהגיע אמבולנס, הוא עלה עם הנאשם לאמבולנס וליווה אותו לבית החולים. באמבולנס הזריקו לנאשם דבר מה וחיברו אותו לאינפוזיה, היות והנאשם היה מיושב. בבית החולים עדיין לא ניתן היה לתקשר עם הנאשם, והוא ביקש שיזמנו פסיכיאטר שיבדוק את הנאשם.

בחקירתו הנגדית מסר העד כי ניסה להניע את הרכב ולא הצליח, וכי חציו של הרכב עמד על המדרכה. כשנשאל אם הרכב פגע בעמוד הביטון, השיב: **"אני לא זוכר, אני נפצתי במלחמה, ובמצבים כאלה, אני נכנס ללחץ"** (פרוט' עמ' 37, שורה 8). לדבריו רק הוא הגיע אותה שעה למקום, ואילו בבנו של הנאשם פגש בבית החולים (פרוט', עמ' 37 שורה 10, עמ' 38, שורות 13-8). לדבריו, ביקש כי יזומן פסיכיאטר, היות וידע כי אחיו היה אותה תקופה במצב לא טוב.

ניתוח והכרעה :

1. בכל הנוגע להתרחשות תאונת הדרכים כמפורט בעובדות כתב האישום, אני סבורה כי מצבור של ראיות תומך בקבלת גרסת התביעה.

המתנדב היין מיכאל, ציין בדוח הפעולה שערך (ת/19), כי פרטי המקרה הם: **"רכב פגע בקוביית ביטון למניעת עלייה למדרכה ועלה עליה"**. הוא אף ציין בדוח כי האירוע היה בכיכר דה -שליט, בפינה הצפונית ליד רחוב גלי תכלת, וכי הרכב עמד כשחלקו הקדמי על קוביית הביטון. ניתן לחלוק על מיומנותו של המתנדב בכל הנוגע לאכיפת עבירת השכרות, אך התרשמתי באופן חיובי מאמינותו.

מעיון בתשריט שערך בוחן התנועה (ת/5), עולה כי בכניסה לכיכר דה שליט, בפינה עם רחוב גלי תכלת, מוצבים עמודי ביטון, זאת בהתייחס לטענתו של הנאשם כי נסע מכיוון מזרח למערב.

בדוח הבוחן על תאונת דרכים צוין כי הנזקים שנתגלו כתוצאה מהתאונה הם מעיכה בחזית מלפנים לאחור, כולל טמבון ולוחית רישוי. הבוחן העיד כי הנזקים שהתגלו מתאימים להתנגשות עם עמודי הביטון. כשנשאל הבוחן אם ניתן לשלול כי הנזק ברכב נגרם לפני האירוע, השיב בשלילה וציין כי הנזק טרי. אין מקום שלא ליתן משקל לטענה זו אך משום שעלתה בחקירתו הנגדית של הבוחן. הבוחן אף הסביר כי אם הנזק היה ישן, היה מציין זאת במפורש בדוח.

מהצילומים שערך הבוחן אכן ניתן להבחין בנזק משמעותי בחזית הרכב, כאשר שני צידי הטמבון התעוותו ויצאו ממקומם.

טענתו של הנאשם כי הנזק ברכב נגרם עוד לפני יום האירוע, היא **"טענה כבושה"** שהועלתה לראשונה בחקירתו הנגדית, ואין מקום לקבלה. בנוסף, טענה זו הועלתה באופן סתמי, ללא כל פירוט כיצד ומתי נגרם

הנזק, וללא כל אסמכתא מסוג כלשהו לתמיכתה.

יובהר כי בהודעתו השנייה טען הנאשם **"הרכב שלי היה תקין כולל הגה ובלמים"**, ולא מצא לנכון לציין כי חזית הרכב נפגעה עוד לפני האירוע, במועד כלשהו בעבר.

איני סבורה כי היה על הבוחן לבצע התאמת נזקים, כפי שטענה ההגנה. הבוחן ציין כי לא רשם בדוח הימצאות סימנים על עמודי הביטון, ולטעמי לא היה נכון לגרור את הרכב לשווא בחזרה למקום התאונה.

במסגרת כלל הראיות שהובאו לתמיכת אירוע התאונה, יש לציין כי הנאשם אישר כי עלה על המדרכה מתוך חוסר תשומת לב. או אז, לא הצליח להניע את הרכב שוב. בכל אלה יש משום **ראשית הודאה** לאירוע התאונה. על כך יש להוסיף כי הנאשם חזר בעדותו לא פעם על הכינוי תאונה על מנת לתאר את האירוע בו היה מעורב, וכך לדוגמא ציין: **"איך שעשיתי את התאונה, 5 או 10 דקות אחר כך הגיעו שני שוטרים"**, ובהמשך: **"ביום של התאונה, אני הייתי בדרך לים, וקניתי אלוהול"** (פרוטוקול עמ' 30 שורה 1, עמ' 35 שורה 29). כשנשאל הנאשם בעדותו אם פגע בעמוד הביטון בעת עלייתו על המדרכה, השיב **"הכל יכול להיות. אני לא זוכר"** (פרוט' עמ' 35, שורה 16). כשנשאל מדוע עלה על המדרכה, השיב: **"היום אני אגיד לך, אני ממש לא זוכר"** (פרוט' עמ' 31, שורה 23).

בהודעתו הראשונה (ת/10) מסר הנאשם: **"אני אספר לך מה קרה...נסעתי הרצליה בכיכר דה שליט סטיית הצידה ופגעתי בריבוע ביטון שהיה בצד ימין על המדרכה. נסיתי להעלות על המדרכה ולא שמת לב"**. דברים אלה מדברים בעד עצמם, ויש בהם גרסה ברורה בדבר אירוע תאונת דרכים. כפי שיובהר להלן איני מקבלת את טענת הנאשם כי בעת גביית ההודעה היה חסר הכרה. בוודאי שאין לקבל את טענת הנאשם כי אינו יודע אם החתימה על ההודעה היא חתימתו.

בהודעה השנייה שנגבתה כחמישה שבועות לאחר האירוע, הבוחן הקריא לנאשם את הודעתו הראשונה מיום האירוע, והנאשם טען **"אני רוצה להוסיף שלא שתיתי לפני התאונה, אני שתיתי אחרי התאונה (ת/2)"**. הנאשם, אם כן, השתמש מיוזמתו בביטוי "תאונה".

בהמשך נשאל הנאשם אודות מצב הרכב ותנאי הדרך בעת נסיעתו במקום, ומתשובותיו עלה כי אלו היו תקינים. מכאן שגם כאשר נשאל הנאשם אודות פרטים הרלוונטיים לאירוע התאונה, לא מצא לנכון לטעון כי כלל לא ארעה תאונת דרכים, וכי האירוע הסתכם בעלייה על המדרכה, בלא שנגרמו בו נזקים כלשהם.

מכאן עולה כי לאורך כל הודעתו השנייה לא ביקש הנאשם להוסיף גרסה כלשהי בנוגע לאירוע התאונה, הגם שגרסתו מיום האירוע הוקראה בפניו.

בעדותו משנשאל הנאשם מדוע בתחילת הודעתו השנייה טען כי ברצונו להוסיף כי שתה לפני התאונה, ולא העיר דבר וחצי דבר בנוגע לגרסה שמסר בהודעתו הראשונה לענין אירוע התאונה, השיב תשובות סותרות. בתחילה טען כי הבוחן הקריא לו את הודעתו הראשונה ושאל אותו אם יש לו מה להוסיף, והוא השיב שלא שתה לפני התאונה אלא אחריה. בהמשך שינה הנאשם את גרסתו זו. עתה טען כי השוטר פנה אליו ואמר לו **"אתה שתית"**.

לפני התאונה מה יש לך להגיד על כך (פרוט' עמ' 34, שורה 8).

אחיו של הנאשם תיאר בפירוט את השתלשלות העניינים, אך כשנשאל אם הרכב פגע בעמוד ביטון, התחמק וטען כי אינו זוכר, זאת עקב פציעתו במלחמה.

ההגנה טענה בסיכומיה כי משהוגש בהסכמה סיכום האשפוז של הנאשם בבית חולים שלוותה (ת/17), יש לראות בו בגדר אימרה קבילה לפי סעיף 10ב' לפקודת הראיות, תשל"א-197. לפיכך טענה ההגנה, כי יש לקבל כראיה לאמיתות תוכנה את אמירתו של הנאשם בפני הרופאים כי צרך אלכוהול לאחר התאונה.

איני מקבלת טענה זו. סיכום האשפוז הוא בגדר ראיה לאמיתות תוכנה בכל הנוגע לטיפול ולבדיקות שנערכו לנאשם על ידי הרופאים עורכי המסמך, אך לא בנוגע לאמירותיו של הנאשם, שהן בגדר עדות שמיעה מובהקת. מכל מקום, ההגנה התעלמה מכך שבמסגרת אותו מסמך מסר הנאשם לרופאיו כי "**נתקע בעמוד חזיתית עם אוטו**". גרסה דומה נמסרה לאחות רוזנר, אשר העידה במשפט. בהקשר זה יצוין כי בסיכום האשפוז נרשם גם כי בבדיקתו של הנאשם על ידי פסיכיאטר במיון איכילוב, נמצא כי הנאשם במצב קוגניטיבי תקין, ללא עדות למצב פסיכוטי, וכי בבדיקות שנערכו לו בבית חולים איכילוב לא נמצאו סימנים לחבלת ראש או חסר נוירולוגי, גם, אלא אך רגישות קלה על פני חוליות עמוד שדרה צווארי ובבית חזה תחתון.

אני סבורה כי די במצבור הראיות שפורטו לעיל, כדי להביא למסקנה כי הנאשם בנסיעתו גרם לתאונת דרכים, עת סטה ימינה ופגע בעמודי הבטיחות שעל המדרכה.

2. על פי חוות דעת המכון לטוקסיקולוגיה בדמו של הנאשם נמצא אלכוהול בכמות גבוהה ביותר, למעלה מפי ארבע מהמותר על פי החוק. הנאשם אישר בעדותו כי שתה כמות גדולה ביותר של אלכוהול, והוא אף הקיא.

ההגנה טענה כי משלא הגישה התביעה את התעודות הרפואיות בנוגע לטיפול בנאשם בבית חולים איכילוב, לא ניתן לשלול כי הנאשם טופל באמצעות תרופות או סמי הרגעה אשר הכילו אלכוהול, והם שהביאו לתוצאת האלכוהול הגבוהה שנמדדה בגופו.

את טענתה זו של ההגנה יש לדחות.

יצוין כי התביעה ביקשה במהלך המשפט להגיש תעודות רפואיות מבית חולים איכילוב, אך ההגנה התנגדה לכך בטענה כי החומר לא נכלל מלכתחילה בתיק התביעה (פרוט' עמ' 20, שורות 17-19).

זאת ועוד, כפי שנפסק בעבר: "אדם אשר בשעת הבדיקה המעבדתית נתגלתה בדמו רמת אלכוהול גבוהה מן המותר בחוק, יראה כמי שנהיגתו, קודם לבדיקה הייתה נהיגה בשכרות. כדרך של מרבית החזקות רשאי היה המבקש לסתור חזקה זו בראיות מטעמו, אולם הוא לא הציג לענין זה דבר. ועל כן, ולנוכח תוצאות הבדיקה שנערכה לו, יש לראותו כמי שנהג בשכרות" (רע"פ 10190/05 בן גורן נ' מדינת

ישראל).

מכאן עולה כי אם ביקשה ההגנה לשלול את חזקת השכרות, היה עליה להתכבד ולהציג ראיות מטעמה, ואין מקום להסתפק בהשערות גרידא.

חומר ראיות מאופיין כחומר הרלוונטי למשפט אשר נמצא בשליטת התביעה או שביכולתה להשיגו. במקרה דנן, תעודות הרפואיות שעניינן הטיפול בנאשם, היו ברשותו של הנאשם או שהיה באפשרותו בנקל להשיגם, ללא צורך בתיווכה של התביעה. לפיכך, לא הייתה מניעה כלשהי כי ההגנה תציג כראיה מטעמה את התעודות הרפואיות מבית חולים איכילוב, אם ביקשה להוכיח כי הנאשם טופל באמצעות תרופות המכילות אלכוהול.

בהקשר זה יוער כי דוח מד"א הוגש כראיה (ת/16). לא מצאתי בדוח זה אסמכתא כלשהי לטענת אחי הנאשם כי הנאשם קיבל עירוי בעת הסעתו באמבולנס. מהדוח אף עולה כי מצבו הפיזי של הנאשם היה קל, וכל שאובחן הוא חולשה.

בנוסף, אם ביקשה ההגנה לטעון כי תוצאות בדיקת הדם אינן משקפות את כמות האלכוהול שהנאשם צרך, אלא הן פועל יוצא של תרופות כלשהן שהנאשם קיבל בבית החולים, היה עליה, לכל הפחות, להוכיח כי קיימות תרופות שעשויות להביא לשינוי ריכוז האלכוהול בבדיקת דם. ואולם ההגנה נמנעה מבירור סוגיה זו, וויתרה על חקירתו של ד"ר גופר, מי שערך את חוות הדעת מטעם המכון לטוקסיקולוגיה, וחוות דעתו הוגשה בהסכמת הצדדים.

לפיכך, איני סבורה כי עלה בידי ההגנה לסתור את חזקת השכרות, בכל הנוגע לשאלה אם ריכוז האלכוהול שנמדד בגופו של הנאשם משקף את כמות האלכוהול שהנאשם צרך בפועל.

3. הנאשם חזר וטען בעדותו כי בשלב כלשהו איבד את ההכרה וזו שבה אליו רק בשעה 01:00 בלילה. מסיבה זו, כך ניתן להבין, הטענה היא כי אין לייחס משקל להודעה הראשונה שנגבתה בבית החולים, בה מסר הנאשם כי צרך אלכוהול כשעה לפני התאונה, והשיב בשלילה כשנשאל אם צרך אלכוהול אחרי התאונה.

בסוגיה זו הנוגעת להודעתו הראשונה של הנאשם, הועלו מספר גרסאות. גרסה אחת הייתה כי הנאשם אינו זוכר מה אמר לבוחן שחקר אותו בבית החולים. גרסה שניה הייתה כי אינו זוכר שדיבר עם בוחן בבית החולים. שתי גרסאות אלה נטענו בהודעה השנייה שמסר הנאשם (ת/2). גרסה שלישית הועלתה בעת חקירת הבוחן, לפיה הנאשם לא שמע את השאלה שהפנה אליו הבוחן בנוגע לצריכת אלכוהול אחרי התאונה (פרוטוקול עמ' 18, שורה 24). מהגרסה השלישית עלה כי הנאשם זכר היטב כי נחקר על ידי בוחן בבית החולים, ואף זכר כי לא שמע שאלה ספציפיות. כאמור, הגרסה הרביעית הועלתה בעדותו של הנאשם לפיה היה מחוסר הכרה.

בדוח מד"א צוין במפורש כי הנאשם היה בהכרה. הנאשם נתן את הסכמתו למסירת דגימת דם, והדגימה לא ניטלה ממנו מתוקף הסמכות המוקנית לשוטרי על פי הוראת סעיף 64ב(ב) לפקודת התעבורה להורות על נטילת דגימת דם מאדם מחוסר הכרה שהיה מעורב בתאונת דרכים. הנאשם אף שוחח עם אחות בית החולים, ולבוחן מסר גרסה ברורה אודות השתלשלות האירועים, לפחות בכל הנוגע לאירוע תאונת הדרכים. לפיכך, יש לדחות את עדותו של הנאשם כי היה מחוסר הכרה.

ההגנה טענה כי לא נכון היה לגבות מהנאשם הודעה בבית החולים בעת היותו במצב נפשי קשה ושיכור כלוט, ולכן אין לתת משקל לאמור בהודעתו הראשונה. לטענתה, יש לקבל את טענת הנאשם בהודעתו השנייה כי צרך אלכוהול אך לאחר התרחשות התאונה.

עם זאת, נמנעה ההגנה מזימון בנו של הנאשם, אשר לטענתה הגיע למקום התאונה והבחין כי אביו שותה אלכוהול ואף הוציא בקבוקי אלכוהול מהרכב (פרוט' עמ' 18, שורות 5-3). מכאן עולה כי מסיבות השמורות עימה נמנעה ההגנה מזימון עד שהיא עצמה טענה כי עדותו תומכת בגרסת הנאשם כי צרך אלכוהול לאחר התרחישות התאונה.

להשלמת התמונה יובהר כי בהמשך חל שינוי בגרסת ההגנה. אחיו של הנאשם טען כי רק הוא הגיע למקום התאונה, אולם איני מקבלת טענה זו. המתנדב ציין בדוח הפעולה שערך (ת/19) כי למקום התאונה הגיעו הן בנו של הנאשם והן אחיו, ולא נחקר על כך בחקירה נגדית.

הראייה היחידה המצויה ברשות התביעה כי הנאשם לא צרך אלכוהול לאחר התאונה, היא תשובה בודדת שנמסרה על ידו בהודעתו הראשונה. הנאשם נשאל אם צרך אלכוהול לאחר התאונה, והשיב: "**לא. רציתי להתאבד אבל לא בתאונה.**" שני חלקי המשפט אינם מתיישבים זה עם זה, אולם הנאשם לא טען בעדותו בפניי כי עקב מצבו הנפשי וכמות האלכוהול שצרך לא הבין או לא שמע את השאלה שהופנתה אליו, גרסה שיתכן והייתה מתקבלת, אלא טען כי היה מחוסר הכרה.

הנאשם אמנם אישר בהודעתו הראשונה כי צרך אלכוהול לפני התאונה, אך טען כי שתייה אחת. מכאן עולה כי בית המשפט מתבקש לאמץ את דברי הנאשם בהודעתו זו באופן סלקטיבי. כלומר, לקבל את טענת הנאשם כי שתייה לפני התאונה ולא לאחריה, אך לדחות את טענתו כי שתייה אחת כמות קטנה של אלכוהול לפני התאונה.

ניתן בהחלט לקבל באופן סלקטיבי אמרות שנמסרו על ידי אותו עד, תוך ביצוע אבחנה בין אמרות שיש להן בסיס מציאותי לבין אמרות שאינן כאלה, אולם לשם כך נדרש מסד נתונים נוסף מעבר לאמירותיו של אותו עד. מסד שיהיה בו כדי לחזק חלק מהאמרות שנמסרו בהודעה, ולהביא לאי קבלת אמינותן של אמרות אחרות.

במקרה דנן, הנאשם נסע לבדו ברכב וטען כי צרך אלכוהול ברכב, מכאן שמטבע הדברים אין ברשות התביעה ראייה עצמאית באשר לכמות האלכוהול שצרך לפני התאונה.

זאת ועוד, כפי שיפורט להלן, לאחר אירוע התאונה לא היה הנאשם נתון תחת השגחה במשך פרקי זמן משמעותיים, ובשל כך אין ברשות התביעה ראייה עצמאית כלשהי על מנת להוכיח כי הנאשם לא צרך אלכוהול

לאחר אירוע התאונה, והתשתית העובדתית לענין זה נסמכת אך על אימרתו של הנאשם בהודעתו הראשונה. בהעדר ראיה עצמאית כאמור, לא ניתן להגיע למסקנה כי צריכת האלכוהול הייתה אך לפני התרחשות התאונה.

הנאשם לא היה נתון תחת השגחה בפרק הזמן שחלף ממועד התרחשות התאונה ועד למועד בו הגיעו המתנדבים למקום, אשר ארך, ככל הנראה, בין 5 עד 10 דקות. בנוסף, הנאשם לא היה נתון תחת השגחה בפרק הזמן שחלף ממועד בו נסעו המתנדבים על מנת להתייעץ עם הקצין ועד ששבו למקום. אחיו ובנו של הנאשם שהוזעקו על ידי הנאשם לאחר קרות התאונה הספיקו להגיע למקום, עוד לפני שובם של המתנדבים.

המסקנה היא כי משהוצגו נתונים אובייקטיביים על פיהם הנאשם לא היה נתון תחת השגחה לאחר אירוע התאונה, יש לגרוס כי ההגנה עמדה, ולו ברמה של נטיעת ספק סביר, בנטל המוטל עליה לסתור את חזקת השכרות.

אשר על כן, ארשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בקלות ראש תוך גרימת נזקי רכוש, ואזכה אותו מחמת הספק מביצוע העבירה של נהיגה בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ה, 29 ינואר 2015, במעמד באי כוח הצדדים, ובהעדר הנאשם.